

ת"פ 36567/12/15 - מדינת ישראל נגד כמאל טהה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 36567-12-15 מדינת ישראל נ' טהה

בפני כבוד השופט הבכיר אמנון כהן

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
ע"י ב"כ עו"ד בני ליבסקינד

המאשימה

כמאל טהה
ע"י ב"כ עו"ד מוסטפא יחיא

נגד
הנאשם

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק) ועבירה של החזקת סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק.

2. על פי המתואר בכתב האישום, הנאשם הינו שכן של הייתם טוויל (להלן - המתלונן), בשכונת שועפט בירושלים. ביום 20.11.15 בסביבות השעה 15:30, החל ויכוח בין אחותו של המתלונן ניבין, לבין קרוב משפחה של הנאשם. בתגובה, קילל הנאשם מחלון ביתו את ניבין. בעקבות זאת, יצא המתלונן מביתו וקרא לנאשם לצאת גם הוא, על מנת לברר עמו מדוע קילל את אחותו. הנאשם יצא מביתו כשהוא מצויד בסכין שאורך להבה כשלושים ס"מ. הנאשם ניגש למתלונן ודקר אותו בצד ימין של גבו. כתוצאה מהדקירה, נגרם למתלונן חתך באורך 5 ס"מ ובעומק 7 ס"מ, אשר הגיע עד לריאה של המתלונן וגרם להימוטורקס ודימום פעיל בריאה.

למען בהירות התמונה יצוין, כי אמו של המתלונן, אחיו עאסם והנאשם - מתגוררים כולם באותו בניין (האם בקומה הראשונה, האח עאסם בקומה השנייה והנאשם בקומה הרביעית) (בע' 11 ש' 31, בע' 12 ש' 3 ובע' 13 ש' 11). המתלונן, מתגורר בבניין ממול, בקומה החמישית. במועד האירוע, התגוררו יחד עם אמו של המתלונן גם אחיותיו ניבין ורנין, ואחיו הקטן מוסטר.

3. הנאשם כפר במיוחס לו. במוקד הגנתו ניצבה הטענה, כי "התיק בנוי כולו" על העדות המפלילה שמסרה אמו של המתלונן בבית החולים הדסה הר הצופים וכי בהינתן שהיא חזרה בה מהדברים שמסרה, "אי אפשר לסמוך" על גרסתה בבית החולים כדי לבסס את אשמתו של הנאשם (בע' 3 ש' 11 ובע' 129 ש' 9-10). כן טען לקיומם של מחדלי

עמוד 1

חקירה, המתבטאים בעיקר בכך, שהמשטרה לא חקרה אנשים נוספים שנכחו באירוע, אשר אפשר שהיה בעדותם לסייע לנאשם. בהתייחסו לגופו של האישום, העלה הנאשם טענת אליבי, כי בזמן האירוע הוא היה בחנות של אחיו וחזר לביתו רק בשעה 21:00 בערב.

דין

4. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, שמעתי את העדויות השונות ועיינתי בראיות שהוצגו לפניי, אני מוצא את הנאשם אשם במיוחס לו. אפרט.

5. בחקירתה הראשית בבית המשפט, מסרה אמו של המתלון, כי היא אינה יודעת ממה נפצע המתלון (בע' 16 ש' 3). כשנתבקשה להתייחס לדברים שמסרה לחוקר המשטרה בבית החולים (בזמן שהמתלון טופל בחדר מיון), כי ראתה שהמתלון נפצע מסכין, השיבה, שאפשר שאמרה זאת, "**אבל אני לא יודעת**" (בע' 18 ש' 22-23). את דבריה בבית החולים, כי עמדה בכביש, הסבירה בכך ש"**אני אמרתי את זה בשעת עצבנות**" (בע' 19 ש' 1). בהמשך, מסרה, שהיא אינה מעוניינת לדבר (בע' 19 ש' 23), ולשאלה, האם היא זוכרת מה התרחש, השיבה: "**אני זוכרת את הכל, אבל אני לא מעוניינת לומר שום דבר**" (בע' 20 ש' 1-2). אמו של המתלון הוסיפה וטענה, כי היא לא ראתה את הנאשם דוקר את המתלון (בע' 20 ש' 24), וכאשר צוטטה בפניה דבריה במשטרה, כי הנאשם קילל את בתה ניבין במילה "שרמוטה" ואמר לבת להיכנס פנימה, השיבה, "**אני מצטערת, לא יכולה ... לא רוצה לספר ... הוא נמצא בבית שלנו, הוא יכול לצאת אם הוא רוצה**" (בע' 22 ש' 2 וש' 15-23). בהמשך חקירתה הראשית, טענה, כי המתלון ואחיו עאסם כלל לא נכחו במקום בזמן שהנאשם קילל את בתה (בע' 25 ש' 17) ועמדה על כך, שהיא עצמה לא ראתה את הנאשם (בע' 28 ש' 27).

6. בהינתן תשובותיה אליה, וחרף התנגדותו של ב"כ הנאשם, קיבלתי את בקשת ב"כ המאשימה להגשת **הודעתה של האם בבית החולים**, לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971. בהודעתה בבית החולים, אשר נגבתה כשעתיים לאחר האירוע, מסרה, כי בסביבות השעה 15:30 בתה ניבין קראה לבנה (לנכד של האם) לחזור לבית, וילד שהיה שם, קילל את בנה של ניבין. ניבין אמרה לבנה, שיאמר לאותו ילד שאלוהים יסלח לו ואז "**אביו של אותו ילד קוראים לו כמאל טהה [הנאשם]**" יצא מהחלון והחל לקלל את ניבין "**יא שרמוטה כנסי פנימה**" (במוצג ת/3, ע' 1 ש' 7-8). האם אמרה לניבין להיכנס פנימה ובנה של האם, עאסם, שאל את מי הנאשם מקלל וניבין השיבה לו שהנאשם מקלל אותה. האם המשיכה ומסרה, כי בשלב זה הגיע המתלון ואמר שהוא רוצה לדבר עם הנאשם כדי להבין למה הוא מקלל את אחותו. המתלון יצא לרחוב והחל לקרוא לנאשם, אך הנאשם "**לא יצא**". לדברי האם, "**אני הייתי בחוץ ואז נכנסתי פנימה לבית וביני לבין עצמי אמרתי הוא אישה לא ירד**" (בש' 14-16). האם הוסיפה, כי "**נכנסתי לשנייה לקחתי את הגלימה של התפילה ויצאתי מהבית ואז ראיתי את כמאל [הנאשם] תוקף את הייתם [המתלון] בסכין בגב והוא מוציא את הסכין מנסה לתקוף את הבן שלי השני עאסם שהיה שם והגיעו הרבה בחורים מהשכונה תפסו אותו ולקחו ממנו את הסכין**" (בש' 16-21). המתלון "**נזרק על המכונית**" והאם ביקשה שייקחו אותו לקופת חולים והשכן עשה זאת. כעבור מספר דקות, חזר השכן וביקש את תעודת הזהות של המתלון והאם הצטרפה אליו.

7. בשלב זה של גביית ההודעה, כתב החוקר, כי האם קיבלה שיחת טלפון, "**לטענתה מהשכנים**", בה נתבקשה

לומר, שהיא אינה יודעת מי דקר את המתלון (בש' 24-25). כשחודשה החקירה, השיבה האם בשלילה לשאלה, האם היה סכסוך קודם עם הנאשם, ולשאלה, מי היה עד לדקירה, השיבה: **"כל השכונה ראתה את זה"** (בע' 2 ש' 7). האם מסרה, כי בזמן הדקירה לא היה עם הנאשם אף אחד, **"אבל כולם היו שם קרוב כי לפני כן היו הצעקות על הבת שלי והקללות כך שהשכנים יצאו מהבית שלהם"** (בש' 14-16). לדבריה, היא ראתה את הלהב והדגימה בפני החוקר אורך של כ-30 ס"מ, בצינה, כי את הידית של הסכין היא לא ראתה (בש' 19). כשנתבקשה לתאר את היחסים עם הנאשם עד לאירוע, השיבה, כי היחסים טובים **"אבל שני הילדים שלו עושים את הבעיות"** (בע' 3 ש' 1). כן הוסיפה, כי בנו של עאסם גם ראה את הדקירה (בש' 6). לבסוף, מסרה, כי הנאשם דקר את המתלון בגב, מתחת לכתף, וכי **"הוא דקר אותו פעמיים כי יש שני חורים"** (בע' 3 ש' 14-15).

8. בהמשך חקירתה הראשית, לאחר הגשת הודעתה בבית החולים, הציג ב"כ המאשימה בפני אמו של המתלון **תיעוד חזותי של חקירתה בתחנת המשטרה**, שהתקיימה ביום 14.12.15. למראה הקלטת, טענה, כי **"האנשים שלקחו אותו לבית החולים הם אלה שאמרו סכין. אני לא יודעת מי, מי היכה אותו. אם הוא היכה אותו, אני לא יודעת"** (בע' 30 ש' 25-27). אף שזיהתה את עצמה בתיעוד החזותי, הכחישה אמו של המתלון שאמרה שם לחוקר, כי היא ראתה את הנאשם דוקר את המתלון באמצעות סכין (בע' 30 ש' 33). בהינתן האמור, וחרף התנגדותו של ב"כ הנאשם (אשר טען, כי החוקר הפעיל על האם לחץ), קיבלתי את בקשת ב"כ המאשימה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, להגשת התיעוד החזותי של החקירה (במוצג ת/4); תמלול התיעוד החזותי (במוצג ת/4א) וההודעה הכתובה (במוצג ת/5).

9. בפתח חקירתה בתחנת המשטרה, טענה אמו של המתלון לגבי גרסתה בבית החולים, כי היא אינה זוכרת מה מסרה שם וכי **"לא הייתה 'סולחה' ולא שום דבר. לא קרה שום דבר"** (בע' 3 ש' 25-26 לתמלול החקירה, במוצג ת/4א). בהמשך, מסרה, **"אני סיפרתי את הכל ואללה אני עוזרת לבני אדם ... אבל אני לא רוצה לפגוע בבחור. יש לנו שכנים"** (בע' 6 ש' 20-23), ומשכך, נשאלה ע"י החוקר האם הדברים שמסרה בבית החולים נכונים. בתגובה, צחקה ואמרה, **"אבל אתה הבנת אותי"** (בע' 7 ש' 3), בהוסיפה, כי היא יודעת מה אמרה בבית החולים אך **"הכל היה לי משובש, המוח שלי היה משובש ואני לא יודעת מה נכון או לא נכון שאני סיפרתי"** (בע' 8 ש' 1-4). לשאלה המפורשת, האם הנאשם דקר את המתלון, שתקה האם. בהמשך, אמרה, **"זה נהיה קשה"**, המשיכה לשתוק ואז שאלה, מה יקרה אם תשיב בשלילה. החוקר הסביר, כי היא עלולה להיות מואשמת בעדות שקר, ואמו של המתלון מסרה בתגובה: **"טוב, אני אצא שקרנית"** (בע' 8 ש' 24 ובע' 9 ש' 8 עד 18). כאשר נשאלה מדוע החליטה לחזור בה מהדברים שמסרה בבית החולים, שתקה תחילה, ואחר כך השיבה: **"אנחנו שכנים דלת בדלת ... כאשר הוא יורד במדרגות הוא אומר לי בוקר טוב, וכאשר אני יוצאת למדרגות אני אומרת לו בוקר טוב. הילדים באותה שכונה הם משחקים"** (בע' 10 ש' 24-34).

10. לאחר שהחוקר אמר לאמו של המתלון, שהוא לא יעלה את הדברים על הכתב, תוך שהוא ממחיש זאת בכך ששילב ידיו (בע' 11 ש' 11 למוצג ת/4א ובדקה 15:17 למוצג ת/4), מסרה האם, כי המתלון **"קרא לו [לנאשם] תעלה אני רוצה לדבר איתך שתי מילים. ברגע שהוא ירד אני לא יודעת מה, איך זה קרה, והבן שלי והוא החזיקו את הברזל והם רבו"** (בע' 12 ש' 5-7). החוקר חזר על כך שהוא לא כותב את דבריה, תוך שהוא מזיז את המחשב לצד (בדקה 16:09 למוצג ת/4), והאם מסרה, כי הנאשם ירד לרחוב ו**"אני לא יודעת מה קרה אחרי זה"** (בע' 13 ש' 11). החוקר אמר לה, **"אנחנו לא נרשום"**, נפנף בדף בפניה (בדקה 16:45 למוצג ת/4), והוסיף: **"ביני**

לבינך, יאללה תספרי לי ... את נשבעת באלוהים עכשיו" (בש' 31-18 למוצג ת/4א). האם השיבה, "ואללה אני נשבעת בחיים של אלוהים" (בש' 32) ומסרה: "הוא קרא לו הבן שלי, תבוא אני רוצה לדבר איתך שתי מילים ... נשארתי אני בפנים. בבית ... אני לא יודעת איך זאת אומרת הוא הביא את הסכין היה לו את הסכין וכל זה ... ואני לא יודעת איך הוא דקר אותו" (בע' 14 ש' 11-1). החוקר הוסיף ושאל את אמו של המתלונן, האם היא ראתה את הנאשם דוקר את המתלונן, אך האם התחמקה מלהשיב תוך שהיא ממלמלת "אבל אני לא רוצה ..." (בע' 14 ש' 34).

11. למשמע דבריו של החוקר, "אני לא רוצה שאת תצאי שקרנית, אני שואל אותך עכשיו מבלי חקירה, בסדר? ... הנה אני לא כתבתי, זה נכון או שזה לא נכון?", הנהנה האם ואמרה לו "תהיה בריא". החוקר חזר על כך שהוא לא רושם את דבריה של האם, ולאחר שאמרה "אני לא רוצה", חזר החוקר ואמר לה: "אני לא הולך לכתוב. הוא דקר אותו בעזרת הסכין או שהוא לא?" (בע' 15 ש' 35-36). האם הגיבה בשתיקה (בע' 16 ש' 3-1). משכך, שאל החוקר, "מה שאת אמרת לי שאת ראית אותו, זה נכון או שזה לא נכון?", ואמו של המתלונן השיבה: "אני ראיתי אותו", תוך שהיא מסרבת לפרט מה ראתה (בש' 9-6). כן הגיבה בשתיקה לשאלת החוקר, האם הנאשם ניסה לדקור אדם נוסף (בש' 24).

12. לדברי החוקר, "הוא דקר את הבן שלך בעזרת סכין ... בעיניים שלך את ראית אותו ... את אומרת לי את זה עכשיו בינינו ... זה נכון או שזה לא נכון?" הנהנה אמו של המתלונן בראשה (בע' 17 ש' 10-2 ובדקה 19:10 למוצג ת/4). בהמשך החקירה, שאל החוקר האם דבריה קודם לכן, כי ראתה את הנאשם דוקר את המתלונן באמצעות סכין, נכונים "במאה אחוז", ואמו של המתלונן השיבה "במאה אחוז" (בע' 20 ש' 7-1). אמו של המתלונן נשאלה פעם נוספת האם ראתה את הנאשם דוקר את המתלונן באמצעות סכין, ולאחר שהחוקר אמר "מה את צריכה לענות לי", הנהן בראשו ושאל "זה נכון?", אמרה האם, "זה נכון" (בע' 21 ש' 10-1). אז שאל החוקר את השאלה בווריאציה אחרת, "איך את הבנת שהנאשם דקר את הבן שלך בעזרת הסכין?", ואמו של המתלונן השיבה, "אני ראיתי אותו" (בש' 15-17). בצד האמור, עמדה על כך, ש"אני לא רוצה לכתוב את זה" (בש' 25). בסוף חקירתה, לשאלת החוקר, מה תשיב אם ישאל אותה לגבי דבריה "מחוץ לפרוטוקול" במהלך החקירה, הגיבה האם: "ואללה מה אני שכחתי", תוך שהיא צוחקת (בע' 31 ש' 31-32).

13. יצוין, כי בחקירתה הנגדית ע"י ב"כ הנאשם, דבקה אמו של המתלונן בגרסתה החדשה שנשמעה לקראת סוף חקירתה הראשית, כי דבריה בבית החולים נמסרו "על פי מה שאמרו האנשים" (בע' 32 ש' 13-19). כשנתבקשה להתייחס לדבריה בבית החולים, כי ראתה את הנאשם דוקר את המתלונן בגב באמצעות סכין, מוציא את הסכין ומנסה לתקוף גם את בנה עאסם, השיבה: "את הדברים האלו לא אמרתי" (בע' 32 ש' 32). כך גם מסרה, כי הבנים שלה לא היו בבית בזמן האירוע הנטען וכי היא ראתה לראשונה את המתלונן בקופת חולים (בש' 33-30). לשאלת ב"כ הנאשם, מי החזיק בסכין אותו תיארה בהודעתה בבית החולים, השיבה האם: "אשתו של כמאל [הנאשם] החזיקה בסכין. אבל אני לא יודעת אם הוא פגע בבן שלי או לא פגע בן שלי. אבל מה שידוע לי שאשתו החזיקה בסכין" (בע' 38 ש' 15-9).

14. ב"כ המאשימה ביקש להעדיף את גרסתה המוקדמת - כפי שנמסרה בבית החולים ו"מחוץ לפרוטוקול" במהלך

חקירתה בתחנת המשטרה - על פני הגרסה שמסרה אמו של הנאשם בעדותה בבית המשפט, ואילו ב"כ הנאשם ביקש לדחות גרסה זו. בשאלה אילו מהגרסאות יש להעדיף, אני מוצא, כי הכף נוטה לטובת גרסתה בבית החולים ו"מחוץ לפרוטוקול" בתחנת המשטרה. התרשמתי, כי בחקירות אלה מסרה דברי אמת. הודעתה של האם בבית החולים הייתה עשירה בפרטים, מאוזנת ועקבית, והיא שזרה בה תיאורים אותנטיים המעידים על אמיתות תכנה. דוגמה בולטת לכך ניתן למצוא בדבריה הספונטניים של האם, כי תחילה לא הגיב הנאשם לקריאות המתלונן לרדת לרחוב, **"ואז נכנסתי פנימה לבית וביני לבין עצמי אמרתי הוא אישה לא ירד"** (במוצג ת/3, בע' 1 ש' 14-16). כאמור, האם תיארה לפרטי פרטים את מהלך האירוע וכאשר תיארה את הסכין אשר שימש את הנאשם, אף הדגימה שהלהב שלו היה באורך 30 ס"מ, תוך שהיא מציינת, כי היא לא ראתה את הידית של הסכין (בע' 2 ש' 19). כן ניתן להתרשם, כי אמו של המתלונן לא הפריזה בתיאוריה, וכך, לדוגמה, שללה את האפשרות שהיה סכסוך קודם עם הנאשם, בהוסיפה, כי היחסים עמו היו טובים אך **"שני הילדים שלו עושים את הבעיות"** (במוצג ת/3, בע' 3 ש' 1).

15. ב"כ הנאשם ביקש להישען על דבריה של האם בהודעה, כי הנאשם דקר את המתלונן פעמיים ואילו מהדו"ח הרפואי עולה, כי המתלונן נדקר פעם אחת. ברם, יש לשים לב, כי האם מסרה בהודעה, שהנאשם **"דקר אותו פעמיים כי יש שני חורים"** (ההדגשה שלי - א' כ') (במוצג ת/3, בע' 3 ש' 14-15). כלומר, אמו של המתלונן לא מסרה, שבזמן אמת היא עצמה ראתה את הנאשם דוקר את המתלונן פעמיים, אלא, כי היא הסיקה שהמתלונן נדקר פעמיים בשל הימצאותם של שני חורים בגופו. ואכן, בחקירתה הנגדית הסבירה את אמירתה בדבר שני חורים, בכך ש**"בניתוח פתחו לו מפה. היא מצביעה על המותן, על הצד"** (בע' 39 ש' 33). מכל מקום, לנוכח משכו הקצר של האירוע והדינמיות שלו, גם אם ישנם אי דיוקים מסוימים בגרסתה של האם, הרי שאין לייחס להם משמעות מכרעת המטילה ספק במהימנות הדברים שמסרה, והחשוב הוא בעצם דבריה, כי ראתה את הנאשם דוקר את המתלונן באמצעות סכין.

16. תמך נוסף להתרשמתי בדבר מהימנות הדברים שמסרה האם בבית החולים, אני מוצא גם בעובדה, שהדברים נאמרו כשעתיים בלבד לאחר האירוע, בזמן שהאם המתינה בבית החולים לשמוע מה מצבו הבריאותי של בנה. בהקשר זה, אפנה למזכר שכתב ביום 21.11.15 החוקר אסעד סרחן, אשר גבה ממנה את ההודעה בבית החולים. החוקר ציין, כי במהלך גביית העדות, קיבלה האם שיחת טלפון **"ומהשיחה הבנתי כי מי שמדבר איתה אומר לה שתניד שאינה יודעת מי דקר את הבן שלה, לאחר השיחה שאלתי אותה מי זה היה הנ"ל אמרה מישהו ולא רצתה לחשוף את פרטיו. ביקשתי ממנה את מספר הטלפון שלו אך לא הסכימה. לשאלתי מה הוא רצה הנ"ל אמרה כי הוא אומר לה להגיד שלא יודעת מי דקר את הבן שלה והנ"ל אמרה הם חושבים שהבן שלי נדקר ואני אשתוק"** (ההדגשה שלי - א' כ') (במוצג ת/6, הוגש בהסכמת ב"כ הנאשם). הספונטניות והאותנטיות בה נאמרו הדברים מפי אמו של המתלונן, בזמן שבנה מטופל בבית החולים, מצביעים גם הם על מהימנות הגרסה שמסרה.

17. כאן המקום לציין את פרק הזמן של כשלושה שבועות שחלף בין מועד מסירת הדברים בבית החולים לבין המועד בו נחקרה בתחנת המשטרה, שם סירבה לחזור על דבריה המפיליים, כמו גם את דבריה של האם, כי לפני חקירתה בתחנת המשטרה (ביום 14.12.15) המתלונן **"אמר לי אל תדברי"** (בע' 40 ש' 11) וכך גם המתין לה מחוץ לחדר החקירה (המתלונן אישר זאת, בע' 68 ש' 1-3). בעניין זה, ישנו גם מזכר שכתב החוקר יורם חתן ביום 13.12.15, בו ציין, כי במהלך חקירתו במשטרה המתלונן היה נתון בסערת רגשות ו**"כל הזמן"** רצה לדעת מי מסר שהחשוד דקר אותו. המתלונן גם ציין בפניו, כי אחותו ניבין או אחריה מבני משפחתו לא יגיעו לחקירה (במוצג ת/8). כן ישנם דבריה המרומזים של אמו של המתלונן, שנאמרו בתגובה לשאלת ב"כ הנאשם בנוגע לעימות שנתבקשה לבצע עם הנאשם

ביום 13.12.15. אמו של המתלון מסרה, כי ביום שבנה שוחרר מבית החולים, הגיע לביתה שיח' שהיא אינה מכירה, לדרוש בשלמו של בנה (האם הצביעה על אדם שישב באולם), והוסיפה: **"באותה העת הייתי עצבנית, אמרתי שלא יבוא. אחר כך אמרתי שיבוא"** (בע' 40 ש' 21 עד ע' 41 ש' 8).

18. בדומה להתרשמותי בדבר מהימנות הדברים שמסרה אמו של המתלון בבית החולים, התרשמתי לחיוב גם ממהימנות הדברים שמסרה "מחוץ לפרוטוקול" במהלך חקירתה בתחנת המשטרה. כאמור, דבריה המפלילים באותה חקירה נאמרו לאחר שהחוקר "הרגיע" אותה חזר והרגע, כי הוא אינו רושם דבר, כי הנייר נשאר ריק וכי הדברים נותרים "בינו לבינה", כחלק משיחה לא פורמאלית. לכך מצטרפת העובדה, שאמו של המתלון לא ידעה, שהחקירה מתועדת גם במצלמה, ואפנה לשאלת ב"כ הנאשם **"כשהוא אמר לך אני לא ארשום כלום, את תיארת לעצמך שתראי את עצמך בקלטת הזאת?"**, אז השיבה **"לא"** (בע' 48 ש' 24 לפרוטוקול). ניכר היה, כי ככל שהחוקר הדגיש בפניה שהוא אינו רושם דבר, כך נחה יותר דעתה של האם להוסיף ולחשוף פרטים של האירוע: תחילה, אך אישרה את עצם התרחשותו של מאבק פיזי בין הנאשם למתלון, מבלי שתיארה את מהלכו. לאחר שהחוקר חזר על כך שהוא לא רושם את דבריה, תוך שהוא ממחיש זאת באמצעות הזזת המחשב לצד השולחן, ציינה אמו של המתלון גם את דבר הימצאותו של סכין בידי הנאשם, אך עדיין, סירבה להשיב לשאלת החוקר, האם ראתה את הנאשם דוקר את המתלון. רק לאחר מספר פעמים בהן חזר על כך ש**"אני לא הולך לכתוב"** (בע' 16 ש' 3-1, במוצג ת/4א), אישרה האם, כי היא ראתה את הנאשם דוקר את המתלון. לא למותר לציין, כי לאחר שחידש החוקר את החקירה, חזרה אמו של המתלון לטעון, כי לא ראתה דבר, ולשאלת החוקר, מה תשיב אם ישאל אותה לגבי דבריה "מחוץ לפרוטוקול" במהלך החקירה, הגיבה האם: **"ואללה מה אני שכחתי"**, תוך שהיא צוחקת (במוצג ת/4א, בע' 31 ש' 32-31).

19. ב"כ הנאשם טען, כי החוקר בתחנת המשטרה הפעיל על אמו של המתלון לחץ, אך מצפייה בתיעוד החזותי של החקירה עולה הרושם ההפוך, כי החקירה התנהלה באווירה טובה וכי לא הופעל על האם לחץ בלתי סביר או חריג. בשלב מסוים, אף צחקו השניים והאם אמרה לו **"אתה כמו הבן שלי"** (במוצג ת/4א, בע' 15 ש' 17-5 ובדקה 17:50 למוצג ת/4). ואכן, אמו של המתלון שללה בחקירתה הנגדית את האפשרות שהעלה ב"כ הנאשם, כי פחדה מהחוקר, בהוסיפה: **"מה שקרה בתחנת המשטרה בנווה יעקב שהוא הזיז את הכל אמר לי בואי נדבר. שיחה רגילה. לא במשמעות שאני פחדתי ממנו"** (בע' 44 ש' 16-15 וש' 29-27). כך גם בתגובה לדבריו של ב"כ הנאשם, כי החוקר לחץ עליה במהלך החקירה, השיבה בשלילה: **"הוא לא יכול ללחוץ עליי ... השיחה בינינו הייתה שיחה רגילה"** (בע' 48 ש' 26 עד ע' 49 ש' 4).

20. אני מוצא, כי בחירתה שלא לחזור על גרסתה המפלילה כל עוד דבריה מתועדים; לעשות כן רק לאחר שהובטח לה ואף הומחש בפניה, שהדברים אינם נרשמים; ולחזור ולהכחיש שאמרה את הדברים ברגע שהחוקר חזר לרשום את דבריה - מעידה על אמינותם וכנותם של דבריה המפלילים "מחוץ לפרוטוקול", רושם אשר מתגבר לנוכח האופן ההדרגתי בו חשפה אמו של המתלון את הדברים, ולנוכח אי ידיעתה, כי היא מתועדת בוידאו. בנוסף, יש באמור ל"הקריין" גם לאחור ולהגביר את מהימנות גרסתה בבית החולים.

21. המסקנה העולה היא, כי השינוי שחל בגרסת אמו של המתלון נבע אך מכך שאין זה נוח לה לחזור על דבריה המפלילים כנגד הנאשם, ולא משום שאין בגרסה אמת. למעשה, אמו של המתלון עצמה לא הסתירה זאת, וכך,

הסבירה את חזרתה בה מגרסתה המפלילה, ברצונה לשמור על יחסי שכנות תקינים עם הנאשם, אשר הינו שכן שלה כ- 18 שנה (במוצג ת/4, בע' 23 ש' 27-28). כך, ציין החוקר יורם חתן במזכר מיום 13.12.15, כי כאשר ביקש מאמו של המתלון לבצע עימות עם הנאשם, היא השיבה שאינה מעוניינת בכך ו"כמאל הוא שכנה ואין לה רצון להגיע" (במוצג ת/9). בדומה, כאשר נשאלה בחקירתה בתחנת המשטרה ביום 14.12.15, מדוע החליטה לחזור בה מהדברים שמסרה בבית החולים, שתקה תחילה, ואחר כך השיבה: **"אנחנו שכנים דלת בדלת ... כאשר יוצאים במדרגות אומרים בוקר טוב"** (במוצג ת/4, בע' 10 ש' 24-26). גם כאשר נשאלה על ידי בית המשפט, האם הדברים שמסרה בבית החולים נכונים, הסבירה: **"אני מצטערת, אני לא רוצה לדבר ... הוא נמצא בבית שלנו, הוא יכול לצאת אם הוא רוצה"** (בע' 22 ש' 18-21). אציין גם את תשובתה של האם בחקירתה הנגדית, כאשר נשאלה בנוגע לדבריה בבית החולים לפיהם אחיו של הנאשם ואחיינים שלו הגיעו למקום לאחר הדקירה מאחר שהם גרים קרוב (בת/3, בע' 2 ש' 12), כי היא **"לא מעוניינת להזכיר את שמו של מישהו"** (בע' 37 ש' 26).

22. תשובותיה המתחמקות והלא עקביות לשאלות שנשאלה במהלך עדותה בבית המשפט, מובילות גם הן להעדפת הדברים שמסרה אמו של המתלון בבית החולים ו"מחוץ לפרוטוקול" בחקירתה בתחנת המשטרה. כך, בהתייחסה לדבריה בבית החולים, כי ראתה שהמתלון נפצע מסכין, מסרה, **"יתכן שאמרתי את זה, אבל אני לא יודעת"** (בע' 18 ש' 22-23), ולאחר מכן, מסרה, **"אני אמרתי את זה בשעת עצבנות"** (בע' 19 ש' 1). בהמשך, מסרה, כי היא אינה מעוניינת לדבר (בע' 19 ש' 23), ולשאלה, האם היא זוכרת מה התרחש, כבר השיבה מפורשות: **"אני זוכרת את הכל, אבל אני לא מעוניינת לומר שום דבר"** (בע' 20 ש' 1-2). רק לאחר שב"כ המאשימה הציג בפניה את התיעוד החזותי של חקירתה בתחנת המשטרה, טענה לפתע אמו של המתלון, כי **"האנשים שלקחו אותו לבית החולים הם אלה שאמרו סכין"** (בע' 30 ש' 25-27). בשים לב למהלך דברים זה, ולעובדה, שההסבר לפיו מסרה בבית החולים דברים ששמעה מפי אחרים, לא הועלה על ידה בהזדמנות הראשונה אלא "בלית ברירה" - לאחר שהוצג בפניה תיעוד חזותי של חקירתה בתחנת המשטרה - הרי שאין ליתן משקל להסבר זה, החלש בלא הכי, לנוכח התיאור העשיר בפרטים ובתיאורים ספונטניים שישנו בהודעתה, שקשה ליישב אותו עם הסתמכות על דברי אחרים.

בהקשר זה, ראוי לציין גם את דבריה במהלך חקירתה הנגדית, שם העלתה לפתע אמו של המתלון גרסה חדשה שלא נשמעה מפיה קודם לכן, כי אשתו של הנאשם היא שהחזיקה בסכין (בע' 38 ש' 9-15).

23. בכלליות, אומר, כי לכל אורך עדותה בפני הותירה אמו של המתלון רושם רע, שהתבטא בהתחמקותה מלהשיב לשאלות שנשאלה, בשכחה שאחזה בה ובגרסתה הלא עקבית, שהתפתחה בהתאם לראיות שהוצגו בפניה ובניסיון להרחיק עצמה מאמירותיה המפלילות. דוגמה בולטת ניתן למצוא כאשר נשאלה ע"י ב"כ הנאשם לגבי דבריה בתיעוד החזותי, כי ראתה את הנאשם דוקר את המתלון. האם טענה, כי היא לא אמרה את הדברים (בע' 49 ש' 30) ולאחר שהוצגה בפניה הקלטתה אומרת זאת, הגיבה, **"הייתי עצבנית"**. אז, טען ב"כ הנאשם **"לא, לא"** והאם מסרה: **"הוא [החוקר] היה עצבני, לכן אמרתי לו כן או לא ... הוא עצבני, תראה. מה שחסר שהוא לתת מכות לשולחן"**. בתגובה לדברי בית המשפט, כי קודם לכן אמרה שהיא לא פחדה מהחוקר, הוסיפה: **"אבל לא פחדתי ממנו. אבל תסתכל איך הוא, את צורת ההתנהגות שלו. איך הוא מדבר"** (בע' 50 ש' 19-28).

24. לבסוף, יש לשים לב, כי אמו של המתלון אישרה בעדותה בבית המשפט את עצם התרחשותו של עימות בין

בתה ניבין לנאשם. כך, מסרה, כי הנאשם, שהינו אביו של הילד שבנה של ניבין שיחק עמו, יצא מהחלון והחל לקלל את ניבין, לאחר שזו קראה לבנה (של הבת) מחלון הבית לבוא לאכול. אמו של המתלון, הוסיפה, כי בתה אמרה לבנו של הנאשם **"שאלוהים ימחל לך"** (בע' 25 ש' 31 עד ש' 33). תיאור זה בבית המשפט, הוא חזרה כמעט מדויקת על דבריה בבית החולים, כי בנו של הנאשם קילל את בנה של ניבין וכי ניבין אמרה **"לבן שלה תגיד לו שאלוהים יסלח לו"** (במוצג ת/3, בע' 1 ש' 6), ותומך גם הוא במהימנות הדברים שמסרה בבית החולים. כן יש לשים לב לדברי אמו של המתלון בחקירתה הנגדית, כי לפני שנסעה לקופת החולים היא ראתה ששלושה או ארבעה בחורים לקחו את הנאשם מהבית (בע' 35 ש' 13-14 ובע' 36 ש' 12-13).

25. לפיכך, אני מוצא להעדיף את גרסתה של האם בבית החולים ואת הדברים שמסרה "מחוץ לפרוטוקול" בתחנת המשטרה, על פני גרסתה המאוחרת בבית המשפט.

26. כידוע, סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות קובע, כי **"לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה"**. בית המשפט העליון עמד באופן חוזר ונשנה על כך, שהדרישה לתוספת ראיתית של "דבר לחיזוק" היא "לראיה מאמתת" המצביעה על אמינות האמרה **"והיא אינה צריכה להתייחס לנקודה העומדת ביסוד גדר המחלוקת. זאת להבדיל מתוספת ראיתית של 'סיוע', שצריכה להיות עצמאית ומסבכת את הנאשם בנקודה השנויה במחלוקת"** (ע"פ 175/10 חנוכיב נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 28.7.11, בפסקה 39). כדברי כבוד הנשיא מ' שמגר, החיזוק **"נועד להצביע על כך שדברי העד, בעומדם בפני עצמם, הם דברים אמינים"** (בע"פ 238/98 אסקפור נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 21.9.89, בפסקה 7).

27. במקרה דנן, בחקירתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט, הכחיש המתלון את מעורבותו של הנאשם בפציעתו, וטען, כי הוא כלל לא נדקר. כך, ציין החוקר יורם חתן במזכרו מיום 13.12.15, כי הזמין בטלפון את המתלון למסור עדות, אך המתלון השיב שאינו מעוניין להגיע. לאחר שהסביר למתלון שחשוד בביצוע המעשה נעצר, **"הנ"ל מסר שזה שנעצר לא דקר אותו, הסברתי לו שיגיע וימסור לי זאת בעדות"**. החוקר ציין, כי הוא הסביר למתלון בטלפון מספר פעמים שיגיע לחקירה עם התעודות הרפואיות מבית החולים, אך **"הנ"ל לא הביא את התעודות הרפואיות ולא מתכוון להביאן"**. בחקירה עצמה, טען המתלון, כי **"האדם שעצרנו זה לא הדוקר והוסיף שהוא אפילו לא נידקר, אלא נכנס בברזל"**. בנוסף, מסר, שאין למשפחתו עניין בתיק ואף אחד מבני המשפחה לא יגיע למסור עדות. החוקר ציין, כי המתלון לא שש לשתף פעולה, היה בסערת רגשות ו"כל הזמן" רצה לדעת מי מסר שהחשוד הוא שדקר אותו (במוצג ת/8). בעדותו בבית המשפט חזר המתלון על גרסתו, כי הנאשם לא קשור לפציעתו וטען, כי הפציעה נגרמה מברזל שבלט בקיר לעברו קפץ, כאשר ניסה להימנע מכך שרכב שנסע בסמוך אליו, יתיז עליו מים (בשל בור מים שהיה בכביש): **"ברחתי מהבור שם ... בקיר. היה מקל מאחור"** (בע' 63 ש' 8-20).

28. ואולם, לצד גרסתו של הנאשם במשטרה ובבית המשפט, ישנם גם הדברים שמסר המתלון עם הגעתו לחדר המיון. כך, **בהודעתו מיום 20.11.15 של ד"ר זגייר**, מתמחה בכירורגיה בבית החולים הדסה הר הצופים, מסר ד"ר זגייר, כי ביום האירוע בסביבות השעה 16:45 הגיע **"פצוע דקירה בהכרה מלאה"**, וכששאל אותו ממה נפצע, **"הוא אמר לי דקירת סכין, המשפחה אמרו שזה ריב בשכונה ולא התעמקתי"** (במוצג ת/2) (ההודעה הוגשה בהסכמת ב"כ הנאשם ובכפוף לשמירת זכותו לחקור את הרופא). בחקירתו הנגדית הוסיף ד"ר זגייר, כי הוא שאל את המתלון

ממה הוא נפצע, "בגלל שאנחנו נותנים חיסון אם יש דקירת סכין" ... "אני רק צריך לדעת את האינפורמציה הזאת ממה נגרמה הפציעה ואלה דברים רפואיים שזה חשוב לי להמשך הטיפול" (בע' 83 ש' 21-20 ובע' 84 ש' 7-8).

29. מקובלת עליי עמדת ב"כ המאשימה לפיה יש לראות בדברים שמסר המתלון לד"ר זגייר אמרה של נפגע עבירה כאמור בסעיף 9 לפקודת הראיות, ואני מוצא בהם משום תוספת ראייתית מחזקת להודעתה של האם. ב"כ הנאשם טען, כי אין ליתן כל משקל ל"אמרה נסערת בתכוף למעשה" (בע' 121 ש' 21) וכי יש להעדיף את גרסתו של המתלון בחקירתו במשטרה ובבית המשפט, לפיה הפציעה נגרמה מברזל שבלט בקיר לעברו קפץ, אך סבורני, כי ההיפך הוא הנכון, וכי העובדה, שהאמרה נאמרה בסמוך לאירוע, לגורם שאין לו נגיעה לחקירה (הרופא שטיפל בו בחדר המיון), מקימה את הרושם, שמדובר בדברי אמת. בהיותה כזו, היא מחזקת את הגרסה שמסרה אמו של המתלון בבית החולים. אוסיף, כי העובדה, שהדברים נאמרו בתשובה לשאלת הרופא ממה נפצע, אינה נוטלת ממשקלה הראייתי, שכן אין בנסיבות אמירתה אלה כדי להקים חשש למהימנותה. כן אציין את הסברו של ד"ר זגייר, כשנשאל לגבי האפשרות שהמתלון קיבל בקופת חולים תרופות מטשטשות או משככי כאבים, כי בטופס ההפניה למיון לא צוין שהמתלון קיבל תרופות כלשהן וכי "אסור להם לתת תרופות בלי לציין אותם, זה נגד החוק" (בע' 82 ש' 24).

30. נוסף על האמור, הלכה היא, כי ראיה מחזקת "יכול שתהא עדותו של נותן האמרה, בו בזמן שלעניין הסיוע נדרשת, כידוע, ראיה, שאינה נובעת מדברי אותו עד, אשר לדבריו נדרש הסיוע" (ע"פ 949/80 שוהמי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 7.7.81, בע' 72). מכאן, שדבריה של האם "מחוץ לפרוטוקול" במהלך חקירתה בתחנת המשטרה, מחזקים את דבריה שלה בבית החולים לחוקר סרחן, וזאת בדגש על כך, שהדברים בתחנת המשטרה נאמרו בפני חוקר אחר (החוקר גאנץ) ובחלוף שלושה שבועות ממועד מסירת ההודעה בבית החולים. בשים לב למאפיינים אלה, הרי שהדברים שמסרה בתחנת המשטרה עונים על תכליתה של דרישת הדבר לחיזוק - להסיר חשש מפני מתן אמון באמרה שמסרה בבית החולים. ואפנה גם לדבריה של כבוד השופטת ד' דורנר, כי "הדבר לחיזוק אינו חייב להיות ראיה עצמאית, ויכול הוא גם לעלות מן העדות הטעונה חיזוק" (ע"פ 6147/92 מדינת ישראל נ' יוסף בן שלמה כהן, ניתן ביום 9.12.93, בפסקה 8).

31. ואחרון - טענתו של ב"כ הנאשם לקיומם של מחדלי חקירה היורדים לשורש זכותו של הנאשם להגנה. ב"כ הנאשם הלן על כך שהמשטרה לא חקרה עדים רבים אשר אמו של המתלון מסרה בבית החולים, כי הם נכחו במקום: עאסם אחיו של המתלון; בנו של עאסם; אחיותיו של המתלון (ניבין ורנין); ושכנים נוספים. לטענת ב"כ הנאשם, במצב דברים זה, לא היו בידיו כלים לסתור את דבריה של האם בהודעותיה: "המדינה צריכה להביא את הראיות האלה כדי שבית המשפט ישווה אותם, האם האימא הזאת מדברת אמת" (בע' 122 ש' 17-16). ברם, בעניין זה, ישנם דבריו של החוקר סרחן במזכר, כי בבית החולים, האחות ניבין "שהייתה באירוע הנ"ל סירבה למסור עדות וטענה כי לא ראתה כלום", ובהמשך, מסרה, כי "היו צעקות" בינה לבין אשתו של הנאשם וכי הנאשם קילל אותה, אך "לטענתה לא ראתה שום דקירה ומה קרה שם היא הייתה בבית ושמעה את הצעקות ורק לאחר מכן היא יצאה מהבית" (במוצג ת/6). כן אפנה למזכרו של החוקר יורם חתן מיום 13.12.15, כי שאל את המתלון מדוע אחותו ניבין "לא הגיעה כפי שהתבקשו. הנ"ל מסר שהיא לא תבוא ואין להם עניין בתיק הזה, וגם אף אחד ממשפחתו לא יגיע למסירת עדות" (במוצג ת/8).

יצוין, כי במזכר כתב החוקר סרחן, שבבית החולים נכח גם אח של המתלונן בשם "עיסא", ועיסא מסר, כי הוא "לא היה במקום ולא יודע מה קרה שם". בחקירתו הנגדית הבהיר החוקר, כי השם "עיסא" צריך להיות "עיסם" (בע' 56 ש' 23), ואבהיר גם אני, כי אין המדובר באח עאסם שנכח באירוע הדקירה אלא באח אחר.

32. מן האמור עולה, כי אין המדובר בסיטואציה בה המשטרה נמנעה מלחקור עדים רלבנטיים, אלא הנכון הוא, כי ניסיונותיה של המשטרה בנידון העלו חרס, מאחר שאלה סרבו לשתף עמה פעולה. בהקשר זה, אציין, כי המאשימה גם הוציאה צו הבאה לצורך זימונה של ניבין להעיד בבית המשפט כעדת תביעה, אך לדברי ב"כ המאשימה צו זה לא בוצע, משום שכניסת כוחות משטרה למחנה הפליטים שועפט הינה מורכבת. ב"כ הנאשם הביע תרעומת על מצב דברים זה, אך בהינתן סירובה של ניבין לשתף פעולה כבר בבית החולים, כמו גם סירובם של יתר בני המשפחה לשתף פעולה, נחה דעתי, כי האפשרות שהיה בעדותה לתרום לבירור הסוגיות שבמחלוקת, הינה אפסית. והוא הדין גם באשר לטענתו של ב"כ הנאשם, כי המשטרה לא פעלה לברר מי התקשר לאמו של המתלונן במהלך גביית הודעתה בבית החולים, וביקש ממנה לומר, שאינה יודעת מי דקר את בנה. התועלת שבהוצאת פלט שיחות הטלפון של האם להגנתו של הנאשם, נראית לי קלושה אף היא, ואם כבר, נראה, כי היא הייתה עלולה לפעול לרעתו. מעבר לכך, אומר, כי הסברו של החוקר סרחן לפיו הוא לא התקשר לברר את זהות האדם שהתקשר לאם במהלך החקירה, מאחר שהיא המשיכה להשיב על השאלות ולשתף פעולה, בשילוב עם הסיטואציה של גביית ההודעה בבית החולים בזמן שבנה של האם פצוע (בע' 56 ש' 32-31 ובע' 57 ש' 14-16), הניח את דעתי, ולא שוכנעתי, כי נפל פסול בהתנהלותו זו.

33. לבסוף, יצוין, כי ב"כ הנאשם טען, "הכיצד אפשר להרים את הספק הסביר כשהמשטרה לא חקרה את התיק ולא בדקה ולא עשתה את כל האמצעים כדי להביא את האנשים האלה?" (בע' 123 ש' 2-1), אך מסיבותיו השמורות עמו, הוא עצמו נמנע מלזמן את אשתו של הנאשם או אדם אחר שיאשש את טענת האליבי שהעלה הנאשם, כי ביום האירוע היה בחנות של אחיו, מהשעה 10:00 עד 17:00, אחר כך ערך קניות וחזר לביתו בסביבות השעה 21:00 (ר' בהודעתו של הנאשם מיום 10.12.15, אשר הוגשה בהסכמת ב"כ הנאשם במוצג ת/1). אני מוצא, כי הימנעותו מלהביא ולו עד אחד בנושא שעשוי לסייע לו באופן דרמטי, מחלישה את גרסתו של הנאשם ופועלת לחובתו. ומתאימים הם לכאן דבריו של כבוד השופט נ' הנדל בע"פ 2098/08 פרעוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 28.12.11): **"לעיתים, הדרך שבה מנהל בעל דין את עניינו בבית המשפט עלולה להפיל, באופן הדומה במובנים רבים לראיה נסיבתית. התנהגות כגון דא, בהעדר הסבר אמין וסביר - פועלת לחובתו של הנוקט בה" (שם, בפסקה 7ה). הדברים מקבלים משנה תוקף במקרה דנן, בהינתן שבתום פרשת התביעה, הודיע ב"כ המאשימה, כי נמסר לו מביה"ח הדסה, שבסיום עדותו, ד"ר זגיר "איום על ידי האיש שיושב מאחורי כך לשיטתו, הוא קולל, גם ירקו עליו" (בע' 92 ש' 24-25). ב"כ המאשימה ביקש לברר את זהותו של אותו אדם ואז התברר, כי מדובר באחיו של הנאשם (נגדו גם הוצא צו הבאה ע"י המאשימה, שלא בוצע). ב"כ המאשימה שאל את ב"כ הנאשם האם הוא מתכוון להעיד את האח כעד הגנה, וב"כ הנאשם השיב בשלילה (בע' 94 ש' 6).**

יצוין, כי לאחר מכן, העיד אחיו של הנאשם כעד תביעה, ומסר, כי ביום האירוע הנאשם היה אצלו בחנות מהשעה 10:00 עד 17:00 (בע' 97 ש' 2-1). ברם, בהינתן שהסתבר, כי אחיו של הנאשם נכח באולם משך כל ההוכחות ושמע את כל העדויות (בע' 96 ש' 1), הרי שלא מצאתי ממש בגרסתו.

34. כאמור, נוסף על העבירה של החזקת סכין, ביקשה המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329א(1) לחוק. היסוד העובדתי הנדרש בעבירה, שהינה עבירה תוצאתית, הוא פציעת אדם או גרימת חבלה חמורה. ב"כ הנאשם לא חלק על כך שהפגיעה שנגרמה למתלונן עולה כדי "חבלה חמורה" כמשמעה בסעיף 34 כד לחוק העונשין (בע' 130 ש' 20-21), אלא טענתו התמקדה ביסוד הנפשי הדרוש לצורך הרשעה בעבירה לפי סעיף 329 לחוק, והוא, הוכחתה של **"כוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה"**. משמעות הדרישה, הינה, כי יש **"להיווכח כי הנאשם חפץ באופן מיוחד בגרימת החבלה החמורה לקורבנו"** (ע"פ 3052/10 זועבי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 5.9.11, בפסקה 8) (להלן - ע"פ זועבי).

35. כידוע, על אותה "כוונה מיוחדת" לגרום חבלה חמורה ניתן ללמוד מ"חזקת הכוונה", חזקה ראייתית לפיה **"בני אדם המבצעים פעולה מודעים לרוב לטיבו הפיזי של מעשיהם ובכלל זה לתוצאה הטבעית של פעולותיהם"** (ע"פ 4277/12 בכוראשוילי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 28.7.13, בפסקה 35). במקרה של דקירת אדם באמצעות סכין, הלכה חוזרת ונשנית היא, כי חזקה, שהתוקף מודע לכך שעלולה להיגרם לקורבן נכות או מום או חבלה חמורה, שהיא תוצאה טבעית של המעשה. כדברי כבוד הנשיא מ' שמגר: **"הנכונות להשתמש בסכין אינה נטולת הבנה של הסיכונים המתלווים לכך, אלא היפוכו של דבר, מתלווה לה ידיעה, עד כמה הדבר מסוכן ואף יעיל בהתמודדות העכורה של שולפי הסכינים"** (ע"פ 624/89 יחזקאל נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 6.6.91, בפסקה 8). בהמשך לכך, נקבע זה מכבר, כי מקום שהדקירה מכוונת לפלג הגוף העליון, קמה חזקה, כי התוקף התכוון לגרום לקורבן חבלה חמורה: **"דקירה בסכין - או בחפץ דוקרני אחר בעל אותן תכונות המכוונת לפלג גוף העליון של אדם בו מצויים, אליבא דכל בר-בי-רב, איברים חיוניים, מקימה חזקה לחובת הדוקר לפיה התכוון לחבול בקורבן 'חבלה חמורה'"** (ע"פ 3727/93 עזאמי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 17.5.94, בפסקה 66).

36. כך הוא במקרה דנן, בו דקר הנאשם את המתלונן באמצעות סכין **"בגב ימני עליון/כתף אחורי"** ו"בעומק 7 ס"מ ובאורך של 5 ס"מ". כאמור, הסכין חדר לבית החזה ופגע בריאה הימנית, ממנה נוקזו 1,600 מ"ל דם (במוצג ת/7 ובמוצג ת/7). ב"כ הנאשם טען, כי **"עצם הפציעה והצורה שלה כמובן לבדה אין בה כדי לבסס את הכוונה המיוחדת"** (בע' 130 ש' 18-19), אך במקרה דנן, ניתן ללמוד על כוונה מיוחדת גם מתוך ההכנה שקדמה למעשה הדקירה: בטרם יצא מביתו להתעמת עם המתלונן ברחוב, הצטייד הנאשם בסכין שאורך להבה 30 ס"מ. התנהלות זו, מלמדת על הלך רוחו של הנאשם ומקימה את החזקה, כי הנאשם לא רק חזה שדקירת הנאשם תסב לו חבלה חמורה, אלא שהוא גם חפץ בהגשמת תוצאה זו. מכל מקום, כפי שנקבע בע"פ זועבי, **"לעיתים די בהצטרבותם של מאפיינים אובייקטיביים אחדים, כגון חדות החפץ ששימש לגרימת החבלה ומיקום החבלה בגוף הקורבן, כדי להסיק על כוונת הנאשם לגרום חבלה חמורה"** (שם, בפסקה 9). לא למותר לציין, כי הנאשם התכחש לדקירה ולא חשף את צפונות ליבו, ומכאן שלא סתר את החלת החזקה בעניינו.

37. אשר על כן, אני קובע, כי למעשיו של הנאשם נלוותה כוונה לחבול במתלונן חבלה חמורה או להטיל בו נכות או מום, וכי מתקיים היסוד הנפשי הדרוש להרשעתו.

סוף דבר

38. על יסוד קביעותי ומסקנותי דלעיל, אני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי

סעיף 329(א)(1) לחוק ועבירה של החזקת סכין שלא כדין, לפי סעיף 186(א) לחוק.

ניתנה היום, ו' תמוז תשע"ו, 12 יולי 2016, בפומבי.